

A3

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
talkeuze diepere ontwijking
van het productieapparaat hun
afdrinking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
putting zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en
steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeit-
derklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
werken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheren en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Zevende Jaargang No: 3.
Februari 1934 No: 3.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

A4

DE "BURGEROORLOG" IN OOSTENRIJK.

B5

We zullen in dit artikel niet de geheele voorgeschiedenis van de Oostenrijksche "burgeroorlog" beschrijven. Wel zullen we uit de strijd zelf onze conclusies trekken. Veel van isze dingen wisten we al, of hadden we kunnen weten. Maar ze zijn nu eenmaal moeilijk te loeren. Iedere proletarische of half-proletarische actie werpt weer een nieuw licht op de omstandigheden van de proletarische revolutie, zoodat de tegenstelling tusschen massaactie en individueele tenen, de onrijpheid van de arbeidende klasse, de leugenaardigheid en beestachtigheid van de bourgeoisie. En deze lessen, die ten koste van zooveel offers worden verkregen, moeten we ons ten nutte maken. Zoo komen we tenslotte tot de klaarheid on het zelfbewustzijn, die noodig zijn om de bourgeoisie te verslaan.

A6

De strijd in Oostenrijk is geen opstand geworden. De arbeiders, bij wie de gebeurtenissen van Juli 1927, toen de sociaal-democratische partij en de Schutzbund hun actie saboteerden en zelfs de politie hielpen, nog versch in het geheugen liggen, konden onmogelijk met geestdrift zijn partij trekken. Het is goed, deze gebeurtenissen nog even in het geheugen terug te roepen. Directe aanleiding tot de actie van 1927 was de vrijpraak van 2 leden van de fascistische Frontkampferbund die vanuit een hinderlaag een rustig voorbijmarscheerende afdeling van de Schutzbund hadden beschoten, waarbij een man en een kind werden gedood en een aantal arbeiders werden gewond. Deze aanslag was voerafgegaan door een lange serie van soortgelijke aanslagen waarbij de daders steeds waren vrijgesproken. De ouderdoms- en invaliditeitsverzekering, die door het parlement waren aangenomen, waren niet ingevoerd. Integendeel hadden de arbeiders te lijden onder loonsverlagings, opdrijving van het arbeids-tempo en chronische werkloosheid. Door al deze oorzaken heerschte er een groote verbittering onder de arbeidersklasse, zoodat de laatste provocatie de bom deed barsten. Vrijdag 15 Juli om 8 uur 's-morgens werd een staking van 1 uur afgekondigd. Om 9 uur gingen de arbeiders echter ondanks het bidden en smeeken van de sociaal-democratische partijleiders niet weer aan het werk, maar trokken in optocht naar de stad. Op de Ring werden zij beschoten door de politie, die zij ontwapenden. Onderwijl trokken groote massa's zich voor het paleis van justitie samen. Van hieruit richtte de politie een hevig geweervuur op de arbeiders.

Leze wisten echter het paleis binnen te dringen en staken het in brand. Terwijl de politie vanuit de derde verdieping nog steeds op de menigte bleef schieten, trok de Schutzbund, die ongewapend was zich om het gebouw samen. Inplaats van zich echter bij de arbeiders aan te sluiten, die de politie wilden ontwapenen, beschermde ze deze tegen de arbeiders. Ondertusschen was de brandweer aangekomen, die echter door de arbeiders werd tegengehouden. Alle pogingen van Julius Deutsch en burgemeester Seitz, om de massa's te overreden waren vruchteloos. De pogingen van de Schutzbund om voor de brandweer een weg te banen, mislukten eveneens. Ondertusschen heeft de politie in de stad zich weten te verzamelen. Gesloten colonnes rukten op naar het paleis van justitie, gewapend met geweren en karabijnen. Zij opeenen een hevig vuur, waaraan de ongewapende massa 1½ uur lang weerstand weet te bieden. Zij slaagt er echter niet in de politie terug te dringen. Vervolgens verschaft het republikeinse leger met machinegeweren (welke maatregel de speciale toestemming van de sociaal-democratische burgemeester Seitz vereischt). De regering heeft nu het pleit gewonnen. Vrijdagavond, Zaterdag en Zondag oefent de politie een ware terreur uit in de arbeiderswijken. In totaal zijn er 150 doden en 1500 gewonden. De sociaal-democratische partij heeft voortdurend getracht de beweging te sussen. Zij wilde de beweging in "vreedzame" banen leiden, zij wilde dat de actie zich bepaalde tot een "rustige en waardige proteststaking" en waarschuwde de arbeiders vooral niet te gaan demonstreeren. Waar zij er niet in slaagde de beweging te sussen, liet ze de zaak aan haar lot over. Ze heeft niet de politie-maatregelen actief gesteund (met uitzondering van enkele leiders als Seitz), maar is evenmin tegen de politie opgetreden. Hier en daar nam ze de politie in bescherming. Dit optreden van de Schutzbund zal bij de Weensche arbeiders niet een al te beste herinnering hebben achtergelaten. De Schutzbund liet toen de in opstand gekomen massa's aan haar lot over. Ze trachtte niet de arbeiders van de fascistische terreur te verlossen, maar bepaalde zich ertoe haar eigen positie te handhaven. In 1934 hebben de arbeiders een soortgelijke houding tegenover de Schutzbund aangenomen. Nu werd de Schutzbund bedreigd door de concentratiekampen. De sympathie van de arbeiders was zeker aan de kant van de Schutzbund maar tot een werkelijke actieve ondersteuning is het niet gekomen. De Schutzbund is ontstaan toen de Oostenrijksche sociaal-democratie zich door de opkomende reactie zag bedreigd. Daar hij de Oostenrijksche regering tegen aanvallen van links en rechts moest beschermen, was hij in deze tijd een instelling die direct aan de staat was gebonden. Uit deze periode en uit de wereldoorlog hebben de Schützbündler natuurlijk nog wapens overgehouden. Terwijl in de gemeenteraden op het platteland de sociaal-democratie voor de christelijk-socialen en voor de fascistische Heimwehren het veld moest ruimen, bleef de eenigste groote Oostenrijksche stad, Weenen, in hun handen. Daardoor bleven de Weensche sociaal-democraten ook hun bevoorrechte positie behouden. Het ambtenaren-corps was sociaal-democratisch. Het is dan ook geen wonder, dat de sociaal-democraten, toen ze door het afsterven van de democratie en het opkomen van het fascisme in Oostenrijk zo goed als in de andere kapitalistische landen steeds meer in hun positie bedreigd werden, gemakkelijk voor een bondgenootschap met Dollfuss waren te winnen. Juist enkele dagen voor het uitbreken van de "burgeroorlog" werden er belangrijke onderhandelingen gevoerd tusschen de sociaal-democraten en de christelijk-socialen, terwijl reeds lang voor die tijd de sociaal-democratie niet meer was dan een schuchtere oppositiepartij.

Dollfuss gebruikte de sociaal-democratie als een tegenwicht tegen de reactionaire groepen van rechts, de Heimwehren en de nationaal-socialisten. Hij was echter gedwongen steeds meer aan deze reactionaire groepen toe te geven en zijn oorspronkelijk democratische partij moest steeds meer van zijn democratische principes loslaten. Deze vernietiging van de democratie die zich overal met ijzeren nood zakelijkheid voltrekt vloeit direct voort uit de onmogelijkheid om de steeds scherper wordende klassetegenstellingen nog op deze wijze te overbruggen. Ten slotte werd zelfs de meest loyale sociaal-democratie een hindernis op de weg naar het fascisme. Fey en Starhenberg, de reactionaire bondgenooten van Dollfuss tegen het nationaal-socialisme en tegen de Anshluss eischten met steeds meer nadruk het verbod van de sociaal-democratie en de ontwapening van de Schutzbund. Ten slotte besloten ze Dollfuss voor een veldongang feit te plaatsen. Tijdens de afwezigheid van Dollfuss werden de voorbereidingen getroffen en nauwelijks was hij uit Boedapest teruggekeerd of de politie in Linz, trek naar het gebouw van de Schutzbund en eischte witlevering van alle wapens. En toen gebeurde het ongehoorlijke, de anders zoo tamme sociaal-democraten gaven niet alleen niet aan deze eisch gehoor, neen, ze schoten met scherp. De Schützbündler, die aan het voorbeeld van Duitschland konden zien wat hen wachtte als ze aan de eisch gehoor gaven, hadden besloten zich te verdedigen. Zoodra het bericht van de strijd het ongeveer 150 Km. van Linz gelegen veerdorpe Weenen had bereikt, werd daar de algemeene staking afgekondigd. Hieraan werd gretig gehoor gegeven door de sociaal-democratische gemeentearbeiders en ambtenaren, die wisten dat een overwinning van de Heimwehren voor hen ontzag en brodeloosheid betekende, zoodra in Duitschland de algemeene staking in de gemeentebedrijven werd dus een succes. De arbeidersmassa's kwamen echter niet in beweging zooals uit de talrijke beschrijvingen van de strijd blijkt. Een voorbeeld uit vele: Men mocht er (n.l. de Karl Marxhof) op eigen risico heen en terug, en iemand die niet weet welk reusachtig gebouw het is, ik herhaal dat er meer dan 8000 menschen in wonen - kan zich minder goed voorstellen dat aan een zelfde gevel schoten gewisseld werden tusschen scherpschutters binnen en buiten; dat er uit een der poorten huismoeders rustig, met voorraadsmanden onder de arm blijkbaar gingen boodschappen doen, en dat een eindje verderop vier vrouwen rustig uit een raam hingen te kijken hoe men aan de andere kant van het gebouw op collega-bewoners schoot. (Handelsblad van Woensdagav.)

Oorzaken hiervoor zijn er te over, de bevoorrechte positie van de gemeentearbeiders en ambtenaren tegen wie de strijd hoofdzakelijk gericht was, de herinnering aan 1927 en de compromis-politiek van de sociaal-democratie, waardoor de arbeiders tamelijk onverschillig tegenover deze partij kwamen te staan.

De sociaal-democratische partij streed voor de "democratie", een ideaal dat tot het verleden behoort. Zelf al had de Schutzbund militair de overwinning behaald dan had de democratie nog niet kunnen herstellen. Want geen democratie kan de honger lijdende arbeiders in bedwang houden, geen democratie kan de bourgeoisie dwingen deze arbeiders te voeden. Hoe de toestanden in Oostenrijk waren kan blijken uit een oitje van de socialistenhater Nijpels in het Handelsblad van Dinsdagavond: "Dat de arbeiders daar (n.l. in Steyer), die reeds sedert jaren honger lijden, met den moed der vertwijfeling strijden, is begrijpelijk. Die hebben werkelijk niets meer van het leven te verliezen."

Wanneer de Schutzbund dan ook militair de overwinning had behaald,

had ze niet de democratie kunnen herstellen, maar had ze moeten kiezen tusschen proletarische en fascistische dictatuur. Een overwinning van de Schutzbund zonder de hulp van het proletariaat zou de grondslag hebben gevormd voor een fascistische dictatuur, een militair apparaat oefent nu eenmaal een militaire dictatuur.

Als het proletariaat echter in beweging was gekomen, zou de grondslag zijn gelegd voor de proletarische dictatuur, want een proletariaat dat de fascistische Heimwehren heeft vernietigd, laat zich ook door geen Schutzbund dwingen. Wel zou deze revolutionaire beweging bij het uitblijven van de revolutie in andere deelen van Europa op de duur zijn teruggeëbd, nog afgezien van de groote kansen op interventie. Maar hij zou ondanks dat van onschatbare betekenis zijn geweest voor de bewustwording van de internationale arbeidersklasse. Want hij zou vele voor wie de tegenstelling tusschen bourgeoisie en proletariaat nu nog in het duister ligt, de ogen hebben geopend.

Dit moeten we in het oog houden wanneer we ons standpunt tegenover deze gebeurtenissen willen bepalen. We hoorden de volgende meening verkondigen:

"Deze strijd is slechts een strijd om de baantjes van de sociaal-democratische partijleiders. Zij vechten met de fascistie om het staatsapparaat. Wij moeten echter niet het staatsapparaat veroveren, maar kapotslaan. Wij (bedoeld zijn de Oostenrijksche arbeiders die denken als wij) moeten ons dus niet in deze strijd mengen. Hij gaat ons niet aan. De sociaal-democraten zouden in de regering precies hetzelfde doen als de fascistie. Als we dus mee wilden vechten, zouden we evengoed met Dollfuss kunnen vechten als met de Schutzbund. Het is lood om oud ijzer. Deze strijd kost alleen maar slachtoffers, hij heeft geen enkel doel. Wanneer werkelijk de massa in beweging komt, niet op bevel van de leiders, maar uit zichzelf, moeten we natuurlijk erbij zijn. Maar daarvan is hier geen sprake."

Wij kunnen dit standpunt niet deelen. Wij geven direct toe, dat de sociaal-democraten in de regering hetzelfde zouden doen als de fascistie, omdat ze hetzelfde zouden koeten doen. Maar onjuist is dat de strijd het karakter had van een strijd om de baantjes van partijleiders. Door het opkomende fascisme werden de arbeiders bedreigd met de fascistische terreur. Het concentratiekamp wachtte. En de arbeiders stelden zich hier tegenover teweer. Speciaal de gewapende arbeiders, in hoofdzaak dus Schutzbundler. Natuurlijk steunden ook de partijleiders de strijd, omdat ze evengoed met het concentratiekamp werden bedreigd als de arbeiders. Maar de strijd werd niet gevoerd op hun bevel. Als partijleiders het parool tot gewapende opstand uit zouden geven, zou er geen sprake van zijn dat dat werd opgevolgd. Het was een strijd van een deel van de arbeidersklasse tegen de dreigende terreur. En het had een strijd van de geheele arbeidersklasse kunnen worden. Daarom moeten we ons aan de kant van de "opstandelingen" scharen. Revolutionaire arbeiders zijn verplicht met al hun krachten een dergelijke beweging te steunen. Zij moeten steeds de revolutionaire tendensen die in de beweging zitten bevorderen. Zij mogen niet wachten de de beweging zich tot een revolutionaire strijd heeft ontwikkeld, om dan pas in te grijpen, maar moeten van de aanvang af meewerken om het zoover te krijgen. De meest bewuste arbeiders die dit zagen, zullen zich dan ook in de strijd hebben geworpen. Niet klassebewuste arbeiders zullen zich echter aan de strijd hebben onttrokken.

Scherpe kritiek moeten we daaraan oefenen op de sociaal-democratie, die de arbeiders niet tot klassebewustzijn bracht, maar integendeel door zijn compromis-politiek verwarring stichtte. De gebeurtenissen in Oostenrijk bewijzen voor de zoveelste maal dat een eerste verslagte voor de proletarische revolutie is. Een klassebewustzijn moet worden gecreëerd.

Er zijn echter meer lessen, die we uit deze gebeurtenissen kunnen trekken. Het feit, dat zelfs deze strijd de arbeidersmassa's niet in beweging heeft kunnen brengen, stelt duidelijk in het licht hoe geheel onvoldoende een terreurdaad voor dat doel moet zijn.

Een vergelijking met deze gebeurtenissen met die in Spanje enkele maanden geleden, laat bovendien de ondoelmatigheid van de terreur als strijdmiddel duidelijk zien. Het gaat er niet om, de bourgeoisie uit te roeien, maar te verslaan.

Tenslotte hebben de gebeurtenissen in Oostenrijk ons de bourgeoisie in al zijn karakterloosheid en lage zelfzucht laten zien. Terwijl in de buitenwijken van Weenen de arbeiders bij duizende worden vermoord, vermaakt de Weensche bourgeoisie zich in de cafe's en bioscopen en jamert de correspondent van het Handelsblad dat het concert nu niet kan doorgaan. Leugens worden verspreid over zware bewapening van de Schutzbund en over voorgenomen gasaanvallen (Handelsblad van Donderdagavond). Als de verhalen over de hondsrde machinegeweren juist waren geweest, zou het er voor de regeeringsbenden heel anders hebben uitgezien. Maar die ~~xxxx~~ moeten natuurlijk kunnen verklaren waarom ze de Weensche arbeiderswijken met kanonnen, houwitser's gasgranaten (Ottakring, Hbl. Weensdagavond) en brandgranaten bestookten, waarbij duizende slachtoffers, mannen, vrouwen en kinderen zijn gevallen. De bourgeoisie verwant zich in haar eigen leugens. Ze wil ons wijsmaken, dat er Russische munitie wordt gebruikt in Chechische machinegeweren, die van ander kaliber zijn. Maar de Schutzbund, die immers 15 jaar lang militair is gedruild staat natuurlijk niet voor zulke kleinigheden. In het Handelsblad van Woensdagavond vinden we de volgende passage:

"In Wolfsegg-Trautal werden vier militairen, die een zwaar gekwetste kameraad wilden bergen, bij Thomasroth door Schutzbundmannen beschoten. Drie van hen werden gedood. Toen een peleton in het arbeidershuis in Thomasroth, dat een witte vlag had geheschen binnendrong, werd het eveneens beschoten. De officieele persdienst meldt dat door deze omensche-lijke manier van vechten de verbitterde soldaten enige Schutzbunders hebben afgemaakt. Ook in de toekomst zullen de regeeringstroepen gedwongen zijn, in soortgelijke gevallen de scherpste middelen te gebruiken. En een ander berichtje:

"Het 'Standgericht' heeft vannorgen het eerste doodsonnis uitgesproken. De beklagde, lid van de republikeinsche Schutzbund, Karl Munich-reiter, die in den laatsten strijd zwaar gewond was, en uit het ziekenhuis voor de rechtbank werd gebracht, is veroordeeld tot den dood door ophan-ging. Met nog zoveel leugens kan de bourgeoisie haar Medusahoofd niet verbergen. De heele tactiek van de bourgeoisie is er op gericht alle schuld voor de dood van de ~~xxxx~~ slachtoffers op de Schutzbund te schuiven en zelf als de reddende engel te verschijnen, die de arbeiders van de 'roode pest' heeft verlost. In het Handelsblad van Vrijdagavond schrijft Nippels:

Van meer belang is het, dat thans, na de overwinning op de socialisten - waarvan er een 20 000 gevangen werden genomen - een groote strijd

is ontbrand om de thans partijloos geworden en geslagen massa, tusschen het vaderlandse front van Dollfuss en de nationaal-socialisten.

Door leugens en bedrog tracht de bourgeoisie arbeiders te misleiden om hen partij te doen kiezen in de strijd tusschen het Fransche en het Duitsche imperialisme. Deze tactiek moet duidelijk in het licht worden gesteld!

Het is waar, de Oostenrijksche "opstand" was niet meer dan een halfslachtige poging tot verzet, in plaats van een krachtige aanval op de bourgeoisie. Maar het was honderdmaal meer, dan we bij de heerschende verwarring onder de arbeidersklasse hadden durven hopen. En daarom:

HULDE AAN DE OOSTENRIJKSCHE
KAMERADEN!

OOSTENRIJK en de O.S.P.

De Fakkel van 16 Februari is in hoofdzaak gewijd aan de gebeurtenissen in Oostenrijk. In dit nummer komen verschillende uitspraken voor, die we wat nader onder de loupe willen nemen. In de eerste plaats het volgende citaat:

"En daarom alleen reeds, omdat zij de eer van het proletariaat gered hebben, omdat zij hebben bewezen dat de reactionaire tijgers en fascistische hyena's niet overal vrij spel krijgen, hebben de Oostenrijksche strijders recht op onze dank en onze trouw. Overwinning of nederlaag - voor de socialistische beweging behoeven we ons niet meer te schamen. Wat ook de toekomst moge brengen, wij kunnen haar met fierheid tegemoet treden, omdat Oostenrijk heeft gestreden."

"Eer" is een burgerlijk begrip. Wij moeten niet in de strijd terwille van burgerlijke begrippen, niet terwille van de "eer" van het socialisme, maar terwille van het socialisme zelf. Voor de "eer" laten wij ons niet afschrikten. Dat wil niet zeggen, dat we ons niet met de "XX opstandelingen" solidair zouden verklaren. Daarvoor verwijzen we naar ons artikel over de "buregroorlog". Overigens begrijpen we niet waarom WIJ ons niet behoeven te schamen als de arbeiders IN OOSTENRIJK hebben gestreden. We willen aannemen, dat de O.S.P. het beter bedoelt, dan zij het zegt.

Belangrijker dan deze woordenkwestie is echter het volgende. De Fakkel schrijft:

"Maar daarnaast moeten we vaststellen, dat de heldhaftigheid, de strijdvaardigheid, de verzetkracht der Oostenrijksche arbeiders, zeeals ze thans nog tot uiting komen, vóór alles bewijzen, HOE ONWEERSTAANBAAR HUN AANVAL ZOU ZIJN GEWEEST INDIEN HIJ EN PAAR MAANDEN, EEN JAAR, EEN PAAR JAAR EERDER WAS GEKOMEN." En verder:

"Als de roode opstand was gekomen, vóór partij en vakbeweging van alle kanten beschadigd, gedeukt, ondermijnd, uitgehold waren, als de

opstand gekomen was toen de Oostenrijksche sociaal-democratie nog al haar machtsposities en nog al haar prestige had, dan was - men kon dat vroeger reeds aantoonen, doch men kan het nu met absolute zekerheid vaststellen - een snelle en volkomen overwinning der socialistischen partij.

Herinnert de O.S.P. zich, wat er in 1927 is gebeurd? Toen hadden partij en vakbeweging nog haar machtsposities, en toen was de "roode opstand" er. Maar de "snelle en volkomen overwinning der socialistischen" bleef uit, want partij en vakbeweging deden, wat ze steeds doen, ze pasten op dat Zij er zonder kleerscheuren afkwamen en lieten de beweging in het zand loopen. Partij en vakbeweging zijn geen organen der revolutie en kunnen dat ook niet zijn.

De betekenis van democratische partij- en vakbeweging is, dat ze de een op politiek, de ander op economische gebied de klassentegenstellingen trachten te overbruggen. In de dagelijkse strijd om de verbetering der arbeidsvoorwaarden treden zij als bemiddelaar op, met het doel om voor de arbeiders zoo gunstig mogelijke voorwaarden te krijgen (als ze tenminste niet direct verraad plegen). Ze treden bemiddelend op tusschen de arbeidersklasse en de bourgeoisie en WARRGEEN BEMIDDELING MEER MOGELIJK IS. HOUDEN ZE OP TE BESTAAN. Ze moeten niet alleen de bourgeoisie de eischen der arbeiders duidelijk maken, ze moeten ook telkens aan de arbeiders te kennen geven dat ze dit op dat hebben weten te verkrijgen, maar dat ze daar nu ook maar mee tevreden moeten zijn, omdat de bourgeoisie niet meer wil geven. Als ze het nodig vinden, roepen ze de arbeiders tot een staking op, maar zij moeten de leiding in handen houden, de arbeiders moeten het vooral niet op eigen houtje gaan probeeren, want als de arbeiders zich niet naar partij- en vakbeweging richten, kunnen deze ook niet meer als bemiddelaars optreden. Iedere zelfstandige actie van de arbeiders moet daarom of in de kiem worden gesmoerd, of in de banen worden geleid die de partij- en vakverenigingsleiders voor de juiste houden. Maar de kracht van het proletariaat schuilt juist in de spontaniteit van zijn actie. Wanneer werkelijk de revolutie aan de gang is, kan leiding door partij en vakbeweging slecht remmend werken. Natuurlijk is er een "leiding" nodig die de toestand overziet, en zorg draagt, dat er systeem zit in de actie. Maar deze "leiding" moet worden gedragen door dezelfde revolutionaire strijdwill die de massa's bezielt, moet direct uit de massa's voortkomen en a.h.w. de bevelen der massa's uitvoeren. Een dergelijke "leiding" kan partij of vakvereniging niet zijn. Want deze kunnen niet de opdrachten der massa's uitvoeren, omdat ze hun machtsposities willen handhaven. Ze waren vroeger de generale staf, die de massa's beveelt en ze zullen zich niet ineens aan dezelfde massa's ondergeschikt laten maken. Ze kunnen hun vroegere rol van bemiddelaar niet opgeven, omdat ze daarmee zichzelf zouden opgeven. Ze zijn niet edelmoedig genoeg om zelfmoord te plegen ter wille van de revolutie. Daarom kunnen democratische partij en vakbeweging geen organen der revolutie zijn, en daarom is de beweging van de O.S.P. onzin.

In hetzelfde nummer van de Fakkel vinden we nog iets, dat onze aandacht verdient. Er staat de volgende oproep:

"In Oostenrijk vechten de socialistischen voor de verdediging van hun ideaal. Machinegeweren ratelen de grimmige taal van de klassestrijd. Wat hen in deze onzagelijk zware strijd bijeenhoudt is de kracht van hun organisatie, hun Schutzbund. Die Schutzbund zal voortaan in de herinnering

der arbeiders blijven leven als het symbool van harde proletarische klasse-moed. Wat zal in Holland gebeuren als de Nederlandsche Dollfuss op ons afmarcheert? Zal de O.S.P. de kracht ontwikkelen aaneengesloten onder de druk te blijven staan? Met alle vertrouwen, dat we in onze prachtige kern hebben, zeggen we ja, dat zal ze, maar alleen als ze nu nog haar muren met alle kracht versterkt. Werkt nu met HAAST en met ALLE enthousiasme waarmee je beschikt: VOOR ONZE PARTIJ. Maak haar tot een zoo sterk mogelijk bolwerk! Maak haar tot de Schutzbund van het Socialisme in Holland!

De O.S.P. vraagt dus niet: "Zal de arbeidersklasse stand houden?" maar: "Zal de O.S.P. stand houden?" Het is weer een bewijs, van wat we net hebben gezegd, dat een partij strijd voor partijbelangen en niet voor klassebelangen. Of wil de O.S.P. zeggen, dat haar bestaan een klassebelang is, omdat zij voor het Nederlandsche proletariaat de overwinning wil bevechten?

Zo min als het proletariaat het voeren van de strijd kan overlaten aan de democratische partij of de vakbeweging, zo min kan het dat overlaten aan een militaire organisatie. Een militaire organisatie, nu opgebouwd, wordt evenals democratische partij en vakbeweging een orgaan in de hand van leiders. Ze voert dan lange tijd een zelfstandig - legaal of il-legaal - bestaan, dat ze in de tijd van revolutie op zou moeten geven, omdat dan alles in dienst moet staan van de revolutie, dat is van de arbeidersklasse. Een dergelijke organisatie zou werkelijk een "Nederlandsche Schutzbund" worden, maar een Schutzbund van 1927 die niet het belang van de arbeidersklasse, maar dat van haar organisatie in het oog houdt. Ook nu was het niet de Schutzbund die streed, want zij vormde geen eenheid meer; verschillende leiders hebben opgeroepen om de wapens naar te leggen. Neen, het waren de gewapende arbeiders, meendeels Schutzbündler, die elkaar in de strijd vonden. Een gewapende organisatie kan betekenis hebben, als ze in de strijd zelf ontstaat, omdat ze dan een orgaan wordt van de strijdende massa en aan haar ondergeschikt is. Ze kan dan dienen om de eenste stoot op te vangen, niet om de eigenlijke strijd te voeren, want tegen de zwaargewapende bourgeoisie is ze niet opgewassen. De eigenlijke strijd kan alleen worden gevoerd door de groote proletarische massa's waardoor zelfs het best uitgeruste moderne leger als door een zee wordt verzwolgen.

DE BERICHTGEVING OVER OOSTENRIJK.

De burgerpers wil het (evenals de Oostenrijksche regeering) doen voorkomen alsof de "roode opstand" vooruit was baraad en alsof de Schutzbund enorme wapenvoorraden had. Wanneer dit waar was geweest, zou de nederlaag volkomen onverklaarbaar zijn. Ten overvloede blijkt het tendensieuze ook uit de berichtgeving zelf. We zullen deze daarom eens even onder de loupe nemen. We zullen ons daarbij bepalen tot het Handelsblad.

Avondsblad van 12 Februari.
Nypels schrijft in een brief gedateerd 10 Febr. (dus voor de "opstand") In een van die merkwaardige communiqués, waarin steriotiepe krachtuitdrukkingen de hand van de vice-kanselier verraden, werd daarna samengevat wat men allemaal gevonden had; o.a. een duizendtal bommen gevuld met vloeibare lucht, en waarvan, volgens de deskundigen, één enkele al in staat bevonden was een groot huis volkomen te vernietigen. "Onder huis" verstaat een Weener iets anders dan wij; een huis is hier n.l. vele malen grooter dan bij ons. De huizenblokken van straat tot straat bestaan meestal slechts uit twee of vier huizen, elk met zeer vele woningen). De bedoeling was duidelijk dat het publiek den indruk zou krijgen, dat deze gevaarlijke buit mede het resultaat was van de doerzoeking van het gebouw der Weensche "Arbeiter Zeitung". In werkelijkheid bleek daar slechts correspondentie in beslag genomen, en geen stuk wapentuig of bom."

Nypels bleek toen dus de communiqués van Fey niet al te hoog aan te slaan. Toen de "opstand" eenmaal was uitgebroken, geloofde hij ze steeds en onvoorwaardelijk. We kunnen hier verder aan toevoegen, dat het volume van lucht op kamertemperatuur ongeveer 800 x dat van vloeibare lucht is. Om een kamer van 3x4x5 meter te verwoesten zou dus al een bom van minstens 60 000 gedeeld door 800 d.i. 75 Liter nodig zijn. Waarschijnlijk heeft Nypels dat ook ontdekt. In het ochtendblad van 18 Februari schrijft hij:

..... Men toonde aan ons ook enkele exemplaren van de bommen van een tot nu toe onbekende soort, die men in duizentallen vond en waarvan één enkele een groote Weensche kazerne kon vernietigen. Bij een groothandelaar in kolen te Weenen alleen al, vond men 13 kisten."

Zoo is het inderdaad wat voorzichtiger gesteld. Niemand kan het nu meer narekenen. Maar wat zijn die Schutzbündler een ezels, dat ze van die duizenden bommen geen enkele hebben gebruikt. Die paar kanonnen, die ze beschoten, hadden ze dan zoo wel klein gekregen. Telkens worden weer groote wapenvondsten gemeld. Cijfers worden bijna nooit gegeven, meestal spreekt men van "ettelijke", "talrijke", enz. Eenig houvast is daar dus niet te krijgen, alleen kan gezegd worden, dat de uitslag van de strijd bewijst dat er in werkelijkheid slechts weinig wapens waren. Slechts één enkele foto met wapens hebben we gezien en dat was een

ongelukkig hoopje van ongeveer 15 geweren. En toch was het voor de weinwehr zoo gemakkelijk geweest hun eigen wapens op een hoop te gooien en die te fotografeeren. Op een andere foto staat een kanon van betrekkelijk kort afstand Floridsdorf te beschieten. Als daar veel machinegeweren waren geweest, zouden ze daar niet staan en zeker stond er dan geen fotograaf naast. Dat moderne huizen, en zeker groote huiskazernes van gewapend beton worden opgetrokken en dat ze betonnen kelders hebben, wisten we al voordat de "opstand" was uitgebroken. We willen niet al te veel papier aan deze zaak verspillen. Merkwaardig is alleen nog een artikel in het avondblad van 19 Februari, waarin Nypels o.s. vertelt, dat de "socialisten" hun wapens zoo goed verstopt hebben, dat het grootste deel wel nooit zal worden gevonden.

Inz. Inst. Soc. Geschiedenis Amsterdam

Dit artikel werd nog in Februari, vlak na de gebeurtenissen in Oostenrijk, geschreven. Sindsdien weten we al weer meer, zoodat we op het oogenblik verschillende dingen anders geschreven of geformuleerd zouden hebben. Waarschijnlijk komen we binnenkort nog wel op een en ander terug. Dit artikel zou eerst als derde nummer in Februari zijn verschenen; door moeilijkheden van technische aard komt het nu eerst.

Van de redactie

Aan de lezers.

Het administratieve adres, voorkomend op vorige nummers van de P.I.C., is thans komen te vervallen.

We hebben nu besloten de administratie geheel te reorganiseeren. De distributie zal voortaan zo veel mogelijk plaatselijk geregeld worden.

Met het binnenkomen van steun ging het de laatste tijd niet zooals het moest, wat o.a. daaruit voortkwam, dat velen niet in staat waren, een bedrag ineens over te maken. Waar mogelijk zullen we de lezers voortaan steunbonnen aanbieden. Gelden buiten deze bonnen om blijven we op de oude manier verantwoord.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds hogere crisisen, welke in steeds groter werkloosheid en zekere "diepere ontzetting" van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbuiting zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijs aan te binden. De groepen van Internationale Communisten werken de arbeiders in den strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, om DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Zevende Jaargang No: 4. Maart 1934

No: 1.

DE INTELLEKTUEELE MIDDENSTAND.

Er is aan de tegenwoordig opkomende fascistische of nationaalsocialistische beweging nog een kant, die de aandacht verdient, n.l. haar karakter als beweging van de intellectuelen.

De intellectuelen, de z.g. nieuwe middenstand, de klasse van beambten, tusschenpersonen in het grootkapitalisme, zijn van een heel ander karakter dan de oude middenstand der zelfstandige kleine bedrijven. De oude middenstand is een ondergaande klasse; zij vinden allerlei nieuwe kleine bedrijven steeds weer een voedingsbodem in de kapitalistische wereld, en blijven winkeltjes en reparatiebedrijfjes bestaan - toch ligt de bloeitijd van deze klasse in het verleden, kijkt ze achteruit, en vermindert haar maatschappelijke beteekenis.

De intellectuelen daarentegen zijn een nieuwe klasse, die vooruitkijkt, en die door de ontwikkeling van het kapitalisme steeds aan beteekenis toeneemt; een klasse die groeit, en die zichzelf voelt groeien in maatschappelijke beteekenis. Daarom is het van de arbeidersklasse van belang, hier aandacht aan te geven.

Naar hun economische positie zijn de intellectuelen met de best betaalde vakarbeiders te vergelijken; door verwantschap en afkomst hangen ze met de bourgeoisie samen, en haar hoogste rangen gaan ook in de bourgeoisie over; vormen ze een eigen klasse tusschen de twee anderen in, die naar geen van beide kanten scherp begrensd is. In haar berust de geestelijke leiding van het productieproces, en ook in de politieke leiding zijn zij veelal de deskundige vaklui, die het werk voor de bourgeoisie doen. Zij zijn de gestudeerden, de hoerelien, de specialisten van de geestelijke arbeid. En naarmate de kapitalistische bedrijven nauwer worden, hun verbanding en organisatie veelzijdiger, de toepassing van wetenschap op de techniek ruimer wordt, neemt de beteekenis van hun werk voor de maatschappij toe.

Er is een tijd geweest toen het scheen alsof de opkomende arbeidersbeweging deze intellectuelen met zich mee zou slepen.